

pevně přislíbila žalobkyni ku postavení houpačky a kolotočů pro pouť, zadala jinému majiteli zábavního podniku. O b a n i ž š í s o u d y z a m í t l y žalobu z věcných důvodů.

N e j v y š š í s o u d k dovolání žalobkyně zrušil rozsudky obou nižších soudů i s předchozím řízením a odmítl žalobu.

D ů v o d y:

Z úřadu jest především zkoumati, zda žalobní nárok patří na pořad práva, což závisí na tom, zda poměr, z něhož jest odvozován, jest povahy soukromoprávní, či veřejnoprávní. Žalobkyně označuje sice v žalobě propůjčení místa za nájemní smlouvu, k jejímuž dotvrzení zaplatila obci 50 Kč jako závdavek. Než nerozhoduje právní názor žalobkyně o tomto poměru, nýbrž pravá jeho podstata. Náměstí jest obecním statkem ve smyslu § 288 obč. zák. Užívání obecního statku a nakládání s ním neřídí se však právem soukromým, nýbrž právem veřejným, při čemž obec nevystupuje jako soukromý vlastník, nýbrž jako vrchnost, když propůjčuje nemovitost k provozování veřejných podniků a vybírá za to zvláště poplatky buď z místa nebo ze zábavních podniků, plynoucí do obecní pokladny. Šlo tedy při tvrzeném propůjčení místa žalobkyni o vrchnostenský úkon žalované obce, nikoliv o uzavření nájemní smlouvy a 50 Kč žalobkyní složených jest pokládati za veřejnou dávku za používání obecního statku (srov. rozh. n. s. civ. 7742 a dále §§ 28 a 37 zák. ze dne 12. srpna 1921, čís. 329 sb. z. a n., § 2 »pravidel o vybírání obecní dávky ze zábav« ve vlád. nař. ze dne 27. dubna 1922, čís. 143 sb. z. a n.). Rozhodnutí, zda žalovaná obec je povinna dáti žalobkyni náhradu, přísluší tedy správnímu úřadu a pořad práva pro zažalovaný nárok jest vyloučen. Bylo proto podle §§ 240 třetí odstavec, 471 čís. 7, 477 čís. 6, 478 první odstavec a § 513 c. ř. s. rozsudky nižších soudů, jakož i předchozí řízení pro zmatečnost zrušiti a žalobu odmítnouti.

Čís. 11291.

Předpisu § 268 c. ř. s. nelze použiti, byla-li trestní věc ukončena rozsudečným záznamem, z něhož nelze seznati, kterou skutkovou podstatu vzal trestní soudce co do jednotlivostí za prokázanou.

(Rozh. ze dne 19. prosince 1931, Rv I 1634/30.)

Žalobce domáhal se na žalovaném náhrady škody, tvrdě, že kočí žalovaného Jan K. jel dne 14. ledna 1929 s tankovým povozem po nesprávné straně silnice, čímž zavinil, že žalobcův automobil musel vjet do silničního příkopu a tím byl poškozen. Jan K. byl právoplatným rozsudkem okresního soudu ze dne 26. února 1926 uznán vinným přestupkem podle § 431 tr. zák. P r o c e s n í s o u d p r v é s t o l i c e uznal žalobní nárok po právu a uvedl v otázce, o niž tu jde, v d ů v o d e c h: V otázce zavinění dospěl soud k přesvědčení, že úraz zavinil kočí K.

Podle § 268 c. ř. s. jest soudce vázán obsahem právoplatného odsuzujícího nálezu trestního soudu. Z trestních spisů vzal soud za prokázáno, že Jan K. byl právoplatným rozsudkem ze dne 26. února 1929 odsouzen pro přestupek neopatrné jízdy podle § 431 tr. zák. Podle výroku byl výslovně odsouzen pro neopatrnou jízdu, takže ho trestní soud neodsoudil pro všeobecné ohrožení, nýbrž pro konkrétní jednání, a z celého trestního spisu jde bezpochybně na jevo, že při tom šlo o úraz, o nějž tu jde. Otázka zavinění Jana K-a jest tudíž pro civilního soudce závazně prokázána. O d v o l a c í s o u d vyhověl odvolání žalovaného potud, že uznal žalobní nárok po právu jen polovicí. V otázce, o níž tu jde, uvedl v d ů v o d e c h: Názoru odvolatele jest přisvědčiti v tom, že ustanovení § 268 c. ř. s. tu nemůže přijíti v úvahu, poněvadž schází trestní rozsudek, uvádějící přesně trestní skutkovou podstatu. Trestní věc byla ukončena rozsudečným záznamem, z něhož však nelze dále seznati, kterou skutkovou podstatu vzal trestní soudce jednotlivě za prokázanou. Udání v záznamu, že obžalovaný K. byl odsouzen pro přestupek podle § 431 tr. zák., a to pro neopatrnou jízdu, jest příliš neurčité, než aby bylo lze z toho seznati, v čem vlastně neopatrná jízda kočího záležela. Byloť mu kladeno za vinu v trestním řízení: že jel na nesprávné straně silnice, že spal, že se příliš pozdě vyhýbal atd., krátce byly uvedeny v oznámení různé skutkové podstaty, kteréž by snad zakládaly zavinění K-a ve smyslu cit. zákonného ustanovení. Pro civilní spor však jde o to, by s veškerou určitostí bylo zjištěno, v čemž jest jednotlivě zavinění kočího a zejména, zdali jest příčinná souvislost mezi tímto zaviněním a škodou žalobce. V tomto ohledu, hlavně co se týče poslední okolnosti, nedává trestní spis žádné vysvětlení. Z toho vyplývá, že otázku zavinění tu nelze odbýti pouhým poukazem na ustanovení § 268 c. ř. s., nýbrž že naopak tuto otázku bylo samostatně řešiti procesním soudem.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání, poukázav v otázce, o níž tu jde, k důvodům odvolacího soudu.

Čís. 11292.

Dvorský dekret ze dne 21. srpna 1838, čís. 291 sb. z. s. se nevztahuje na zabavení dlužníkovu nároku na vrácení zálohy složené jím u soudu pro účastníky konkursního řízení.

(Rozh. ze dne 19. prosince 1931, R II 282/31.)

K zajištění peněžité pohledávky navrhl vymáhající věřitel povolení exekuce zabavením dlužníkovu nároku na vrácení zálohy 10.000 Kč, již dlužník složil v konkursní věci u krajského soudu v M. S o u d p r v é s t o l i c e exekuci povolil, r e k u r s n í s o u d exekuční návrh zamítl. D ů v o d y: Dlužník složil z příkazu soudu 10.000 Kč podle § 73, druhý odstavec konk. ř. jako zálohu na náklady konkursního řízení, jehož zahájení o jmění firmy L. navrhuje. Složené peníze slouží tedy především ke krytí výloh konkursního řízení. Vymáhající strana mohla